

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2024 r.,

sprawy **T. A.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 31 sierpnia 2023 r., sygn. akt V Ka 623/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt IX K 168/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. M.– Kancelaria Adwokacka w L.– 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 31 marca 2023 r., IX K 168/21, uznał T. A. za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art.

157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 2 k.k. skazał go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres pozbawienia wolności od 20 września 2020 r. godz. 16:15 do 19 lipca 2022 r. godz. 15:45 (pkt 1), w pkt 2 uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd orzekł o kosztach procesu oraz zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego 6.576 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Zaskarżając apelacją wyrok Sądu I instancji w zakresie pkt 1 w całości oraz w części nieuwzględniającej wniosku obrońcy o zasądzenie kosztów postępowania ponad kwotę 6.576 zł, obrońca oskarżonego zarzucił:

„1. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, jednostronny oraz ukierunkowanej na skazanie T. A. za czyn z pkt 1 aktu oskarżenia, co objawia się w zbagatelizowaniu dowodów świadczących wprost o braku możliwości przypisania oskarżonemu winy za ten czyn, co dotyczy w szczególności zeznań świadków R. S., S. S. oraz P. J., czy też opinii przygotowanej przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej. Nadto oparto ustalenia o opinię zespołu lekarzy opiniujących w sprawach karnych i cywilnych, gdy wydający opinię T. I. nie jest biegłym sądowym i jego opinia nie może być wiążąca w sprawie (k.033).

2. Powyższe doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegającego na przyjęciu, że T. A. dopuścił się swym zachowaniem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa — pkt I.”

W zakresie zasądzenia kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu obrońca wskazał na:

„3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na ustaleniu przez Sąd Rejonowy, że należne obrońcy wynagrodzenie powinno wynosić kwotę 6.576 zł (kwota wskazana we wniosku z dnia 16 września 2022 r.), gdy wynagrodzenie należne obrońcy powinno wynieść 7.584 zł zgodnie z

ostatnim wnioskiem z dnia 22 marca 2022 r.; co do zasady Sąd uznał za słuszne wyliczenie kosztów przedstawione przez obrońcę, jednak oparł się na zestawieniu kosztów z września 2022 r., które nie uwzględniało późniejszych terminów rozpraw.”

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., jak również zmianę orzeczenia w zakresie wynagrodzenia za obronę oskarżonego i zasądzenie wynagrodzenia w kwocie 7.584 złotych.

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2023 r., V Ka 623/23, Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że:

1. czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikował z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując te przepisy za podstawę skazania, zaś za podstawę wymiaru kary zgodnie z art. 11 § 3 k.k. przyjął art. 197 § 1 k.k.,
2. orzeczoną karę pozbawienia wolności obniżył do 2 lat i 6 miesięcy,
3. wysokość wynagrodzenia obrońcy za I instancję ustalił na kwotę 6.912 zł,
4. uchylił rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonego od opłaty za I instancję; zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążył Skarb Państwa (pkt IV).

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

We wniesionej kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego z pkt 1 i 2, obrońca zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego wyrażające się obrazą „art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. polegającą na nierozważeniu przez Sąd Okręgowy w wystarczającym stopniu oraz nienależytym uzasadnieniu zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, jednostronny oraz ukierunkowanej na skazanie T. A. za czyn z pkt I aktu oskarżenia, co objawia się w

zbagatelizowaniu dowodów świadczących wprost o braku możliwości przypisana oskarżonemu winy za ten czyn, co dotyczy w szczególności zeznań świadków R. S., S. S. oraz P. J., czy też opinii przygotowanej przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej. Nadto oparto ustalenia o opinię zespołu lekarzy opiniujących w sprawach karnych i cywilnych, gdy wydający opinię T. I. nie jest biegłym sądowym i jego opinia nie może być wiążąca w sprawie (k.033); Powyższe naruszenie przepisów postępowania doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegającego na przyjęciu, że T. A. dopuścił się swym zachowaniem popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa - pkt I."

W następstwie tego zarzutu obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i uniewinnienie T. A., ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Wniósł również „o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu T. A. za sporządzenie kasacji, które to koszty nie zostały opłacone ani w całości, ani w części, przy zastosowaniu Rozporządzenia o opłatach za czynności adwokackie oraz zasady podwyższenia stawki do jej dwukrotności, tak jak ustalił to Sąd I instancji tj. w kwocie 1440 zł."

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kwestionowanie przez obrońcę skazanego prawidłowości przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Lublinie kontroli odwoławczej postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym oraz wydanego orzeczenia, nie znajduje uzasadnienia w lekturze rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego.

Należy przypomnieć, że powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji zaprezentowanej uprzednio w apelacji, co uczynił skarżący (zarzut kasacyjny jest powtórzeniem zarzutu apelacyjnego z pkt 1 i 2, także w zakresie uzasadnienia), może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd II instancji nie rozpozna należycie

wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k., sprostął wymogom przepisu art. 433 § 2 k.p.k. i w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego nie potwierdza stanowiska obrońcy jakoby Sąd ten nie rozważył w wystarczającym stopniu oraz nienależycie uzasadnił zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów procesowych, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 i art. 410 k.p.k.

Stawiany w kasacji zarzut sprowadza się w swojej istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, który to zarzut jest niedopuszczalny jako podstawa kasacji. Posłużył on obrońcy do powtórzenia tezy, jakoby zbagatelizowano dowody wprost świadczące o braku możliwości przypisania skazanemu winy w postaci zeznań świadków R. S., S. S. i P. J. oraz opinii przygotowanej przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej, czy oparto ustalenia na opinii zespołu lekarzy, wśród których był T. I., który nie jest biegłym sądowym i jego opinia nie może być wiążąca. Stanowisko to jest nietrafne, a wręcz nieprawdziwe, ignoruje bowiem wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku. Sąd odwoławczy, poza uwagami teoretycznymi odnoszącymi się do prawniczej poprawności sformułowanych zarzutów, odniósł się szczegółowo do każdej kwestii poruszanej w apelacji i swoje stanowisko w tej mierze należycie uzasadnił. Nie może być zatem mowy o tym, by Sąd ten naruszył swoje obowiązki wynikające z treści art. 433 § 2 k.p.k. i by motywacyjna część zaskarżonego wyroku nie odpowiadała wymaganiom zawartym w art. 457 § 3 k.p.k. Oczywiście bezzasadność zarzutu kasacyjnego jest wręcz rażąca, co powoduje, że w ocenie Sądu Najwyższego niecelowe jest powtarzanie argumentacji Sądu Okręgowego, w szczególności zawartej na stronach 10 – 13 i 15 – 16 uzasadnienia jego wyroku.

Na koniec należy przypomnieć, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowana jest przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego, a

postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023.1964 z późn. zm.), powiększając należność o 23% VAT i nie znajdując podstaw do uznania, że nakład pracy autora kasacji uzasadniał przyznanie wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

[PGW]

[ms]